

Політичне, соціальне й економічне життя України у 2014 р. та наступні роки

1. Соціально-економічне становище України

Упродовж 2014-2015 рр. господарство України перебувало в дуже несприятливому становищі. Найбільшої шкоди Україні завдала збройна агресія РФ. Захоплення території на сході України та Криму призвело до знищення чи вивезення до РФ багатьох підприємств, припинення важливих виробничих зв'язків, до втрати зовнішніх ринків та ослаблення експортного потенціалу України, насамперед чорної металургії та хімічної промисловості. З України виїхала значна частина іноземних компаній, передусім ті, що перебували в Криму та на сході України. Унаслідок агресії 27 % промислового потенціалу Донбасу незаконно переміщено до РФ, а наша держава втратила понад 16 % ВВП. Проте головною причиною занепаду стало подальше затягування з кардинальним реформуванням внутрішніх засад господарювання.

Ознакою 2014 р. стала прискорена інфляція. Її зумовили майже двократне знецінення гривні та стрімке подорожчання житлово-комунальних послуг — на 34 %. Зниження рівня ВВП тривало до другого кварталу 2016 р. Промислове виробництво скоротилося на 10,7 %. Економіку врятувало сільське господарство, яке протягом 2014 р. збільшило обсяги виробництва на 2,8 %.

З третього кварталу 2016 р. розпочалося зростання. За підсумками року воно становило майже 1,5 %. У 2017 р. — 2,3 %, у 2018 р. — 3 %. З 1 січня 2016 р. почала діяти Угода про поглиблену та всеосяжну зону вільної торгівлі, що передбачена Угодою про асоціацію між Україною та Європейським Союзом. Як наслідок, до серпня 2018 р. 43 % українських товарів експортують до ЄС. Паралельно скорочувалися торгово-економічні відносини з РФ.

Наприкінці квітня 2016 р. уряд ухвалив рішення про запровадження єдиної ціни на газ як для громадян, так і для підприємств. Це привело до оздоровлення економіки України. Водночас ціна на тепло для населення зросла майже вдвічі. Це збільшило число отримувачів субсидій. Якщо у 2015 р. таких було 0,5 млн осіб, то восени 2016 р. — 6 млн осіб, а до кінця року уряд очікував 9 млн з 15 млн домогосподарств.

31 жовтня 2016 р. було запроваджено електронне декларування. Майже 120 тис. посадовців задекларували свої прибутки. Громадськість була шокована їхніми статками: готівка, житлові площі, гектари землі, колекції годинників, ікон тощо.

Починаючи з 2017 р. уряд періодично підвищував мінімальну заробітну плату. Відповідно зростали єдині соціальні внески до бюджету, а це дало

кошти для підвищення пенсій пенсіонерам, виплати яких у 2014 р. було заморожено.

Значною мірою українська економіка продовжує функціонувати завдяки зовнішнім кредитам. Сума державного боргу сягнула 60 млрд дол.

Протягом останніх років, особливо у 2016 р., було скасовано деякі регуляційні акти, які гальмували розвиток підприємництва. Щоб покращити ситуацію, наприкінці 2016 р. було заборонено неправомірні перевірки контролюючих органів. За умовами для ведення бізнесу, Україна із 137-го місця у 2013 р. піднялася у 2017 р. на 76-е та на 71-е місце наприкінці 2018 р. серед 190 країн рейтингу, опинившись між Киргизстаном та Грецією.

На жаль, основою господарського життя України залишаються т. зв. базові галузі: металургія та хімічна промисловість, які поступово занепадають, й АПК. Відсутність ефективної економічної політики стримує розвиток інноваційних галузей, розгортання дрібного та середнього підприємництва, призводить до потужної «тіньової» економіки. Молодь продовжує виїжджати за кордон.

2. Суспільно-політична ситуація в Україні

Протягом 2014 р. Україна насамперед змінилася політично. Зазнали поразки східноукраїнські олігархічні угруповання та підтримуваний ними режим В. Януковича. Винні в розстрілах майданівців утекли до Росії. В Україні 25 травня 2014 р. відбулися вибори нового президента, кардинально оновився парламент.

Українське суспільство звільнилося від ілюзій щодо сусідньої Росії. Його потрясла окупація Криму, «русская весна» квітня-травня 2014 р., яка охопила Донецьку й Луганську області хвилею терору. Ці й інші події показали справжнє імперське обличчя російських політиків і шовіністів.

Історичний факт

На початок 2019 р. моніторингова місія ООН визначила приблизне число жертв в Україні від бойових дій: від 30 до 35 тис. осіб, з них — до 13 тис. загиблих. Від нестачі харчів страждає 1,2 млн осіб. Число внутрішньо переміщених становить від 1 до 1,5 млн осіб. На окупованих територіях вирує спалах туберкульозу. Постійно виникають проблеми з постачанням води.

Протягом лютого-травня 2014 р. в Україні відбулася зміна політичного керівництва. Верховна Рада відновила дію норм Конституції України 2004 р. Новообрані керівники України проголосили пріоритетом своєї діяльності кардинальне оновлення системи державної влади. Цього ж прагнуло й

громадянське суспільство, яке дедалі наполегливіше вимагало провести люстрацію державного чиновництва й політиків, які заплямували себе, працюючи в органах КДБ, посадами в компартії, державними посадами за президентства В. Януковича, приховували свої статки тощо.

Під тиском кількадедних бурхливих демонстрацій у вересні 2014 р. був прийнятий Закон України «Про очищення влади». Хоча Закон був розкритикований правозахисниками й експертами як такий, що не відповідає європейським і міжнародним нормам прав людини, він набув сили. Через гальмування процесу люстрації державними посадовцями громадськість самотужки вирішила люструвати окремих службовців. Проте поступово питання люстрації було зведено нанівець й абсолютна більшість колишніх службовців залишилася на своїх посадах.

До глибоких суспільних перетворень долучилася й обрана наприкінці жовтня 2014 р. Верховна Рада України. Вона обновилася більше ніж на 50 %. До парламенту було вибрано багато громадських активістів, журналістів, воїнів АТО. Проте він не зумів звільнитися від присутності Партії регіонів. Хоча ця партія участі у виборах не брала, проте багато її фігурантів пройшли в парламент за списком новоствореної партії «Опозиційний блок». Уперше в історії України до парламенту не потрапила КПУ, а стала об'єктом розслідування через підозру в сприянні сепаратизму. Не пройшли до парламенту й визначальні праві сили. Менше 2 % набрав «Правий сектор», про який виборці почули лише в січні 2014 р. Очевидно, він відібрав голоси в партії «Свобода», яка до прохідних 5 % не добрала 0,3 %.

Змінилася розстановка сил і серед олігархів — Р. Ахметов виїхав з Донецька, І. Коломойський запропонував владі призначити його на пост голови ОДА Дніпропетровщини, очолив штаб територіальної оборони області, фінансував декілька добровольчих батальйонів у зоні АТО, проте менше ніж через рік пішов у відставку.

«Народний фронт» А. Яценюка та «Блок Петра Порошенка» утворили парламентську коаліцію. Традиційні питання геополітичного вибору, статусу російської мови відійшли в минуле, натомість постали питання національної безпеки й оборони, допомоги армії.

З липня 2015 р. розпочалася реформа системи внутрішніх справ. На зміну міліції на вулицях міст протягом 2015-2016 рр. з'явилася патрульна поліція.

Незважаючи на опір, було створене Національне антикорупційне бюро України (НАБУ). У грудні 2015 р. відбулося й перше затримання НАБУ (судді з Луганщини). Протягом цих років суттєво скоротилися політичні й економічні відносини з Москвою. Україна скасувала пряме авіасполучення з РФ, скоротила обсяги закупівлі російського газу, а в листопаді 2015 р.

припинила його закупівлі взагалі. Україна також відмовилася віддавати створений В. Януковичем трьохмільярдний борг.

*Люстрація (від латин. *lustratio* — очищення) — заборона діячам високого рангу, які скомпрометували себе, упродовж певного часу або пожиттєво працювати на державній службі.*

Суттєво змінилася й гуманітарна політика України. Суспільна свідомість звільнилася від малоросійства та радянщини. Цьому посприяли закони про засудження комуністичної та націонал-соціалістської ідеологій, ухвалені у квітні 2015 р. Вони заборонили радянську символіку, засудили комуністичний режим, відкрили архіви радянських спецслужб. В Україні було демонтовано майже 1,5 тис. пам'ятників Леніну, змінено 51 тис. назв, які символізували комуністичне колоніальне минуле України. Водночас ухвалено закон, який визнає державотворчі зусилля доби УНР, боротьбу ОУН та УПА як боротьбу за українську незалежність.

Змінився світогляд українських вірян. Вони звернулися до Вселенського константинопольського патріарха Варфоломія I з проханням визнати Українську помісну православну церкву.

У зовнішній політиці, вирвавшись зі сфери геополітичного впливу Росії, Україна назавжди покінчила з традиціями конфронтації із Заходом, твердо проголосивши курс на євроінтеграцію та євроатлантичне співробітництво. Україну дедалі активніше відвідують західні політики. Шукаючи шляхи для припинення воєнного конфлікту, вони діють за принципом: українське питання не можна вирішувати без України.

У березні 2018 р. Україну визнано аспірантом (претендентом) на вступ до НАТО, тобто знято статус, нав'язаний їй за президентства В. Януковича, про позаблоковий статус України.

У травні 2018 р. Президент України П. Порошенко підписав указ про припинення участі в СНД і перегляд усіх договорів, укладених у межах СНД, а у вересні 2018 р. затвердив рішення про не продовження «Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною та Російською Федерацією».

21 квітня 2019 р. в Україні відбулися чергові вибори Президента України, на яких переміг Володимир Зеленський.

3. Євроінтеграція — природно-історична потреба України

Ще в середині 70-х років ХХ ст. УРСР вичерпала свої можливості екстенсивного господарювання. Закони економіки вимагали переходу України до інтенсивної моделі. Проте навіть обговорення цього питання було

неможливе за радянського тоталітарного режиму, нав'язаного Україні радянською Росією шляхом окупації ще в 1919 р. Протягом пострадянської доби потрібний був час для того, щоб відійти від інерції радянського сприйняття життя й усвідомлення українським народом, політиками й господарниками стратегічного напрямку свого розвитку.

Перші спроби Президента України Л. Кравчука до зближення з ЄС наштовхнулися на обережне ставлення європейських політиків. Зближенню протистояла й РФ, яка прагнула втримати Україну у сфері власного впливу. Поступово Україна здійснила ряд кроків, які продемонстрували тверді наміри ввійти у світову систему поділу праці. 2008 р. Україна вступила до Світової організації торгівлі (СОТ). Це створило широкі перспективи для включення України в систему світового поділу праці.

На жаль, вітчизняні товаровиробники в більшості випадків перебували й перебувають у програшному становищі на міжнародному ринку. Тоді, коли американська та європейська промисловість постачають на світовий ринок кінцеву продукцію: високоточні машини та прилади, інформаційні й інноваційні товари та послуги, Україна може зацікавити світ переважно мінеральною сировиною та напівфабрикатами.

Потреба вирватися з упослідженого становища спонукає Україну до найтіснішої співпраці з ЄС, який має в 7 разів більший, ніж у СНД, внутрішній ринок і розкриває перед Україною широкі перспективи для економічного зростання.

Водночас перші роки тісної співпраці супроводжуються економічними труднощами, зумовленими економічною відсталістю України. Щоб пом'якшити економічні труднощі, ЄС і США готові інвестувати в українську економіку за умови ряду внутрішньо- та зовнішньополітичних передумов. Ці передумови може створити лише політико-правова система України. Внутрішньополітичними передумовами мають бути сконсолідованість еліти, її готовність перейти на європейські стандарти господарських відносин, прийняття демократичних норм політичного життя. Найголовніша передумова співпраці України з ЄС — це цілеспрямована боротьба з корупцією, що дуже глибоко пройняла українську політику, правову систему й економіку.

Імперіалістичною перешкодою до євроінтеграції стала Російська Федерація. Нехтуючи економічними закономірностями, вона нині просторікує, що Україна в ЄС є загрозою російським економічним інтересам і національній безпеці.

Незважаючи на агресивне ставлення РФ до зближення України з ЄС, він залишає РФ шанс на порозуміння. Проте сучасну російську владу з імперськими амбіціями такі відносини не влаштовують. Як наслідок, ЄС

залишається для українського народу єдиним цивілізованим вибором, зразком для побудови економічної та політико-правової систем, рушієм суспільно-політичних перетворень, джерелом надання економічної допомоги, потужним чинником гарантування національної безпеки України.

22 листопада 2018 р. Верховна Рада України проголосувала (311 голосів) за фіксацію курсу України на інтеграцію з Євросоюзом та НАТО в Конституції України.

У лютому 2019 р. набув чинності Закон України «Про внесення змін до Конституції України (щодо стратегічного курсу держави на набуття повноправного членства в Європейському Союзі та в організації Північноатлантичного договору)».

4. Угода про асоціацію між Україною та Європейським Союзом

Прем'єр-міністр України А. Яценюк звернувся до ЄС з пропозицією щодо укладення Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом. Керівництво ЄС одразу ж відгукнулося, і вже 21 березня 2014 р. в Брюсселі український прем'єр підписав політичну частину Угоди про політичну асоціацію, а 27 червня 2014 р. Президент України П. Порошенко — економічну частину Угоди — про економічну інтеграцію.

Підписання політичної частини Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом. Фото. 2014 р.

16 вересня 2014 р. Європейський парламент і Верховна Рада України одночасно ратифікували Угоду. Процедура голосування відбувалася під час телемосту. «За» проголосували 355 українських депутатів і 535 депутатів Європарламенту. Після того як Угоду ратифікували парламенти всіх країн-членів ЄС, вона набула чинності з 1 вересня 2017 р. Зона вільної торгівлі запрацювала з 1 січня 2016 р. Час дії Угоди необмежений. Кожна зі сторін може розірвати Угоду, повідомивши про це іншу сторону.

ЄС одразу відкрив свій ринок для українських товарів. Оскільки українські виробники не готові до рівної конкуренції через відсталість технологій, то ЄС установив для України десятилітній перехідний період для адаптації своїх

дій. До того ж для адаптації стандартів і норм, узгодження законодавчих норм, створення необхідних інституцій ЄС надає Україні необхідну технічну та фінансову допомогу.

Підписання економічної частини Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом. Фото. 2014 р.

Підписавши та ратифікувавши Угоду, Україна взяла на себе міжнародні зобов'язання щодо перебудови життя за європейськими стандартами. Протягом 2017 р. Україна ухвалила 23 основних євроінтеграційних закони.

Одразу ж намітилося відставання української сторони в реалізації Угоди з ЄС. Так, у 2017 р. Україна зуміла виконати лише 41 % від запланованих обсягів роботи.

*Політична асоціація (від латин. *associo* — з'єдную, зв'язую — товариство, спілка) — добровільне об'єднання України з ЄС для досягнення спільної політичної мети у взаємовигідній співпраці при збереженні самостійності, правової та майнової незалежності її членів на засадах, зафіксованих у преамбулі та розділах I, II, VII Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом.*

Економічна інтеграція — об'єктивний процес розвитку глибоких, стійких взаємозв'язків і поділу праці між українським і національними господарствами членів ЄС на засадах, зафіксованих у розділах III, IV, V, VI додатків і протоколів Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом.

5. Режим безвізового в'їзду в країни ЄС для громадян України

Навесні 2017 р. ЄС завершив усі процедури для запровадження безвізового режиму для України. Опівночі з 10 на 11 червня 2017 р. громадяни України, які оформили біометричні паспорти, отримали право на безвізові поїздки до країн Шенгенської зони на термін не більше ніж 90 днів протягом 180 днів.

Безвізовий режим розширює українським громадянам можливості для ділових поїздок, пов'язаних з торгівлею, виробництвом або роботою. З'являються широкі можливості для подорожей з метою навчання в

університеті, інших видів навчання та вдосконалення навичок на різноманітних теоретичних і професійних курсах.

Стало легшим і спілкування українців з європейцями щодо проведення політичних, наукових, культурних, спортивних чи релігійних заходів. Розширюються умови для туристичних подорожей чи відвідин з особистих сімейних причин.